

lõõmife ajal poisja õnarmu süfagilgi olud,
ja kareid löine tübjalt plavisti wasta
akju niiri. — Nattuarip oia jüroft kui
ta jälle õuest löine hagu tooru ja a-
sooga tappa telud, jõrid üis fuur
härj, nussi unisus wallal. Wanarues
wifand aawoo lee anuu, ja sarorud jüs
fidanne tõiega härja farwift sinni, ja
tachtud jüs hästi ta waela fowefi muuda.
Sawraga oiga wõund härj õ, ja wana-
uus wõund tübjä wällega wasta repe-
toa jina. — Hüi niid tappi foait jäl
agu akju aaru, tund sawraga üis piis
uus röialufe ureft tappo, ja hawand
tarutjina, ja laulma: „löina piis ja
peenise, niina piis ja peenise!“ —
Deda nähjis tulud oiga tappi foait lee-
auguft wõffa wälle, ja üteldud: — „Aga
niina järne ja jinfawas!“ — Deda suulde
löine tarutjia röiale togafi, ja niini näi
mhapp et röial teifa mitjufufid weel
wäll olud, ja mehe wõidi tarutjini, ja fe
olud pöius pöiwoa oigu.

Hants Wriku (wrich) oli Horguni-wallas saunis
jüunas peremas; omast aekast seoa meesmon wiina
armastaja. Tema mees tulud üeswõre tuurakis
wõrjufi, hilijal öhtal wõjupoole, ja et pöide wasta
tee wõis piis olud, jüs hütud mees ureft sihe
fuur witi hore puhdamifias piisawõ, ja joiand
wõrsti äina magama. Kõs ta oiga wana
jal magand on, si teadud ta jia fuugu, oiga
wui to üis wõnd on härseand, jüs olud unbel
nõna wüidun, et mis tachtud teia löhwi
küia. Ta tõmmand õ suule kuse wõre
üle pea, ja tachtud weel puhata, wui sawraga
üis niirius piis must mees tema juure
telud, ja wõlida järnõna heoliga üteldud: —
„Hants Wriku, mis ja wüidunet jün: löta,
hoone welle 2 tehawse akju löörid lachtu,
watt jüs fawd foaja!“ — Deda suuldes oiga
sarorud me Hants mooft ülesp, ja pane niina
lõgates wõjupoole et jald suulõuse löiind, ja
pewjus pea olud sawraga mi tarx, et watta
nõgu piiswõrgi põlles foand. To feltift foand
wõidand Hantsu wõrju wõis poole wõhemõus.